

DONO GRÀCIES A DÉU QUE ES VA FIAR DE MI I EM VA CONFIAR EL MINISTERI

Benvolguts preveres:

Vull dirigir-me a vosaltres d'una manera especial en la carta d'aquesta setmana. La celebració de la Missa Crismal, en la que cada any renovem en presència del bisbe, dels germans en el sacerdoci i del Poble de Déu les promeses que vam fer davant Déu i l'Església el dia de la nostra ordenació sacerdotal, és un dels moments més significatius per a nosaltres en el cicle de l'any litúrgic. Per això, encara que les circumstàncies que estem vivint ens impedeixen celebrar-la amb normalitat, us convido a que durant aquests dies dediquem un temps d'oració per agrair a Déu el do del ministeri i demanar-li que ens concedeixi la gràcia que aquesta situació tan excepcional es converteixi per a tots nosaltres en una ocasió per apreciar cada dia més el nostre sacerdoci i revifar “el do que vam rebre per la imposició de les mans”. La celebració de la Missa Crismal tindrà lloc quan les circumstàncies permeten la presència d'una representació del presbiteri que assegure una mínima dignitat litúrgica. Eixe dia es beneiran els olis dels malalts i catecúmens i es consagrarà el Sant Crisma. El dia 8 de juny, solemnitat de la Dedicació de la nostra catedral, tindrà lloc, si Déu vol, la renovació de les promeses sacerdotals.

Aquestes setmanes estem vivint el nostre ministeri des del confinament. La vida ordinària de les parròquies s'ha vist alterada sobtadament; el poble de Déu participa en la celebració de l'Eucaristia a les seues cases a través dels mitjans de comunicació social o dels que ens permeten les noves tecnologies; la catequesi parroquial de xiquets i joves ha hagut de suspendre's; la mateixa celebració dels sacraments i de les exèquies s'ha hagut d'adaptar a la situació; les reunions dels arxiprestats i les activitats diocesanes que s'havien programat s'han vist tan alterades que haurem de fer una nova programació quan tot açò haja acabat. Gràcies a Déu en la nostra diòcesi estem aconseguint que, en la mesura en què ho permet l'actual situació, aquelles persones més necessitades d'ajuda material o espiritual continuen sent ateses. Això és possible gràcies a la vostra presència en les parròquies i també als voluntaris i treballadors de Càritas. Hem de valorar les iniciatives de tota mena per a continuar

EL BISBE DE TORTOSA

anunciant l'Evangelí i semblant l'esperança cristiana que avui més que mai necessita el nostre món. Estic convençut que tots aquests esforços produiran fruits abundants.

Durant aquestes setmanes de confinament tenim temps per a l'oració, la lectura espiritual, la meditació i el descans. Som privilegiats, perquè podem alimentar-nos cada dia amb el pa de l'Eucaristia i, des de casa o eixint l'estrictament necessari, podem atendre els assumptes parroquials i acompanyar amb l'oració a les famílies en les exèquies dels seus éssers estimats (una cosa molt valuosa i confortant per a elles perquè tampoc poden sentir la proximitat dels amics). Essencialment estem vivint el nostre sacerdoci, i aquesta situació no ens ha de portar a perdre l'alegria i l'agraïment pel do que hem rebut. Malgrat això, estic convençut que durant aquests dies sentim que ens falta un element essencial del ministeri: el contacte personal amb les comunitats cristianes, que s'ha reduït al mínim. No podem oblidar que, encara que som nosaltres els qui hem rebut el ministeri, no l'hem rebut per a nosaltres, sinó per a l'edificació del Poble cristià mitjançant l'anunci de l'Evangelí i la celebració dels Sagraments, amb els quals el món és santificat i consagrat a Déu.

En les circumstàncies en les quals ens trobem, hem de valorar i agrair les possibilitats que ens ofereixen els mitjans de comunicació social i les noves tecnologies, que ens possibiliten una comunicació virtual amb els feligresos, però sabem també que això és un sucedani. La nostra vocació no és ser periodistes o bons comunicadors, ni tampoc especialistes en l'ús de les noves tecnologies, sinó evangelitzadors i pastors del Poble de Déu. L'evangelització no pot confondre's amb la publicitat, perquè exigeix el testimoni personal de què realment ens creiem el que anunciem. El ministeri pastoral de regir i guiar al Poble de Déu tampoc pot reduir-se a un treball realitzat des d'un despatx, sinó que ha d'anar acompanyat pel lliurament de la pròpia vida. Només si ens convertim en “models del ramat” el nostre sacerdoci té poder per edificar la comunitat. Una vivència plena i joiosa del ministeri exigeix la relació amb les persones, perquè el Senyor vol arribar al cor de cadascuna d'elles i perquè és la trobada entre nosaltres el que edifica l'Església.

Per això penso que aquesta situació una mica estranya i que no ens pot satisfer plenament pel que fa a la vivència del sacerdoci, pot convertir-se per a tots nosaltres, i també per a les comunitats cristianes, en un moment de gràcia i creixement espiritual. A nosaltres ens ajuda a créixer en

EL BISBE DE TORTOSA

l'estima cap a les nostres comunitats i cap als diferents aspectes concrets de la nostra vida sacerdotal de cada dia, que està formada per ocupacions tan senzilles que de vegades a nosaltres mateixos ens pot semblar que són socialment poc valorades: acollim en l'Església als seus nous membres mitjançant els sagraments de la iniciació cristiana; acompanyem als xiquets, adolescents i joves en el seu camí de creixement en la vida cristiana; visitem als malalts i els portem el consol de la fe; reconciliem als pecadors amb Déu; ens preocupem per l'atenció als més pobres dels nostres pobles en la mesura de les nostres possibilitats; acompanyem a les famílies en el moment del sofriment per la mort dels seus éssers estimats; participem en les celebracions de les festes dels nostres pobles, que són moments importants per a la vida de les comunitats i l'evangelització... És cert que en alguns moments podem sentir descoratjament i cansament, perquè tenim la sensació que els resultats de tants esforços no són els que ens agradaria aconseguir. Però les circumstàncies actuals ens poden portar a valorar el molt que fem, i fins i tot a descobrir amb ulls de fe que -quan vivim de debò el nostre sacerdoci amb il·lusió i esperit de lliurament- els fruits són més abundants del que imaginem; ens han de portar també a estimar més a les nostres comunitats encara que no siguin perfectes, perquè tampoc nosaltres ho som.

Cada any en la Missa Crismal renovem les promeses de la nostra ordenació sacerdotal. Renovar significa manifestar el desig de viure d'una manera sempre nova el nostre sacerdoci, perquè el cansament no ens vença; perquè l'aparent indiferència cap a l'Evangelí que descobrim en el nostre món no ens desanimi; perquè el descoratjament no apague la il·lusió del lliurament al Senyor; perquè la vivència del sacerdoci no vaja de més a menys, sinó de menys a més; perquè els petits desitjos no realitzats mai apaguen l'amor al Senyor. Renovar les promeses sacerdotals significa reconciliar-nos amb el nostre ministeri purificant-lo de tot allò que no és evangèlic. Demano al Senyor que quan acabe aquest confinament i ens puguem retrobar de debò amb les comunitats, reprenguem tots el ministeri amb més il·lusió i amb més esperança.

I a tots els cristians de la diòcesi, que també patiu per la impossibilitat de participar amb normalitat en la vida de l'Església i de tenir el contacte habitual amb els vostres pastors, us convido a què durant aquests dies de Setmana Santa pregueu per nosaltres, perquè el Senyor ens renovi i ens faci més fidels a la nostra vocació.

EL BISBE DE TORTOSA

Que la Mare de Déu, que al costat de la creu va acompanyar al seu Fill en el dolor, escolti el gemec de tots els qui pateixen els efectes d'aquesta pandèmia i siga per a ells una llum d'esperança enmig de la foscor.

+ E. Benavent
Bisbe de Tortosa

+ Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Tortosa, 5 d'abril de 2020
Diumenge de Rams en la Passió del Senyor